

første Behandling bestemmes; men ligeledes maatte det staae Forsamlingen frit for at nedsætte et Udvalg senere. Hvad nu de forskjellige Behandlinger angaaer, da kan der neppe være nogen Tvivl, om at den første Behandling maa være den almindelige Principforhandling, hvor Forslaget forhandles i dets Almindelighed, det vil sige, hvor ikke de enkelte Paragrapher enhver for sig særskilt gjøres til Gjenstand for Forhandling, men hvor man optager Enkelthederne, forsaavidt som det er nødvendigt til at begrunde en almindelig Dom over Sagen i sin Heelhed. Den anden Behandling derimod, bliver Behandlingen over alle Enkeltheder, over Paragrapherne, med alle de dertil sig knyttende Ændringsforslag, og hvor der afstemmes over samtlige disse Forslag. Det vil bemærkes, at skøndt i andre Retninger Behandlingernes Antal er større end tidligere, navnlig efter den Forretningsorden som var foreskrevet for Provindsstænderne, saa er Forhandlingen af Enkelthederne ikke gjentagen saaledes som den var efter Forordningen af 15de Mai 1834. Den egentlige Forhandling af Enkelthederne og den eneste væsentlige Forhandling af Enkelthederne, det er den, der finder Sted ved den anden Behandling; der bliver vistnok den tredje Behandling tilbage, men Udvalget har ikke troet, at det var rigtigt at stille denne tredje Behandling aldeles paa samme Maade som den anden. Man har derfor meent, at her skulle Ændringsforslagene og Forslagene til Forandring i Affattelsen kun kunne stilles af et Udvalg, hvis det var nedsat eller af 15 Medlemmer, som derom forene sig. En fuldkomment uindskrænket Udgang til at optage de Spørgsmaal, der have været forhandlede ved den anden Behandling, er ikke forekommen os hensigtsmæssigt. Til Slutning kun et Par Ord om det Forslag, som findes i den anden Sætning i § 14, hvorefter Ingen under den første Behandling maa tale mere end to Gange uden Thingets Samtykke, med Undtagelse af Ministrene, ifølge Grundloven, og Ordføreren. Da dette Forslag kun findes her i § 14, saa ligger der ligefrem heri, at der ikke er nogen ved Forretningsordenen fastsat Begrænsning med Hensyn til, hvor ofte et Medlem kan tale

ved anden og tredje Behandling. Udvalget har troet, at Reglen med god Grund kunde fastholdes ved den første Behandling. Det kunde der uden Tvivl med Føie forlanges, netop fordi det er den almindelige Forhandling, at man samler hvad man har at sige i eet Foredrag og efter Omstændighederne i eet Gjensvar. Derimod ansaaes det for betænkeligt, at opstille den Regel, at Ingen maatte tale mere end to Gange under anden Behandling eller under tredje Behandling, hvilket dog alligevel kun kunde anvendes for hver enkelt Paragraph eller for hvert enkelt Affnit, som sættes under særskilt Forhandling. Det kunde paa den ene Side næsten see ud som man derved billige at enhver, der havde stillet et saadant Forslag, altid talte to Gange om det, og paa den anden Side kunde det dog være, at det var ønskeligt, at det enkelte Medlem, som maatte have fær Anledning dertil, uden just at erholde Forsamlingens Tilladelse, var berettiget til hyppigere at føre Ordet. Det er en Art af Bestemmelse, hvorom det vel maa siges, at det var ønskeligt, man selv paalagde sig det Baaud, Forsamlingen kan fordrø, hvoraf det dog rigtignok ikke følger, at enhver Bestemmelse i denne Henseende skulde kunne undgaaes.

Mourier: Jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger ved den Række af Paragrapher, som nu foreligger, og først opholde mig nogle Dieblitte ved den foreløbige Behandling, der omhandles i §§ 12 og 13. § 12 gaaer blandt Andet ud paa, at Den af Thingets Medlemmer, som har indgivet et Lovforslag, skal paa den Dag, Formanden fastsætter, forelægge dette for Forsamlingen, der beslutter, om det skal fremmes, hvorefter § 13 bestemmer, at de Lovforslag, som ifølge den foregaaende Paragraph blive at fremme, saavel som Regjeringens Lovforslag, skulle trykkes og meddeles Thinget 48 Timer før det Møde, hvori det dernæst afgjøres, i hvilken Form Forslaget skal fremmes. Det synes saaledes at være Meningen, at Afgjørelsen af det Spørgsmaal, om Sagen overhovedet skal fremmes, skulde finde Sted umiddelbart efter at Lovforslaget af Forslagsstilleren var blevet Forsamlingen forelagt. Men jeg tilstaaer, at jeg ved en saadan Bestemmelse finder nogen Betænkelighed; thi det